

Arrest

nr. 169 966 van 16 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 oktober 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.09.2014 werd ingediend door:

A(...) A(...) S(...), A(...) (RR: (...))

*nationaliteit: Egypte
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

*Betrokkene vroeg op 24.11.2006 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 01.10.2007 afgesloten met de beslissing *weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 01.10.2007 tot 17.07.2013 illegaal in België. Op 17.07.2013 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Ook deze asielprocedure werd afgesloten met de beslissing weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dit op 16.08.2015. Sindsdien verblijft betrokkene opnieuw illegaal in België. Uit (langdurig) illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.*

De duur van de asielprocedures - namelijk iets meer dan 10 maanden voor de eerste asielprocedure ,en 2 jaar en 1 maand voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk tang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij uit schrik voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht dat hij, indien hij zou moeten terugkeren, in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht zou komen, dat hij zich zou moeten verantwoorden bij terugkeer en dat hij de bescherming van zijn overheid niet kan inroepen. Echter, betrokkene leert geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene uit schrik voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht, dat hij, zou moeten terugkeren, in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht zou komen, dat hij zich zou moeten verantwoorden bij terugkeer en dat hij de bescherming van zijn overheid niet kan inroepen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst ook naar de in bijlage bijgevoegde rapporten en krantenartikels waaruit zou blijken dat betrokkene niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Echter, er dient opgemerkt te worden dat de verschillende rapporten en krantenartikels waar betrokkene naar verwijst niet werden bijgevoegd bij onderhavige aanvraag. Bijgevolg kunnen deze dan ook niet in overweging worden genomen.

Ook verklaart betrokkene dat de huidige situatie in Egypte niet meer hoeft bechreven te worden aangezien het algemeen geweten is dat er dagelijks doden vallen en het nog steeds onrustig is, zelfs na de verkiezingen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene hier verwijst naar de algemene situatie in zijn land van herkomst maar hij toont niet aan dat hij persoonlijk gevaar zou lopen bij een eventuele terugkeer.

Verder beweert betrokkene dat hij geen onderkomen meer heeft. Ook dit element vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien het betrokkene vrij staat een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en

reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich in België steeds goed gedragen heeft en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en gewerkt heeft, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan tijdens zijn asielprocedures. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de laatste asielprocedure werd afgesloten op 16.08.2015 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2006 in België, tracht goed Nederlands te spreken is werkwilbig en heeft een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009 nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980 .

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.”

1.2. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,
Naam, voornaam: A(...) A(...) S(...), A(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Egypte

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat
4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 22.09.2015 te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, voert verzoekende partij in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij citeert de eerste bestreden beslissing en betoogt wat volgt:

“Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers' aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat verzoeker wenst te reageren op volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat verwerende partij stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker verblijft reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied en heeft hier zijn leven opgebouwd. Hij kan nergens terecht in zijn land van herkomst, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf. Waar zou hij terecht kunnen, nu hij jaren geleden alles en iedereen heeft achtergelaten en hij zijn land diende te verlaten uit schrik voor zijn leven?! Dat zijn eigendom ondertussen vernietigd is en verzoeker geen veilig onderkomen meer heeft in Egypte.

Dat de veiligheidssituatie in Egypte de laatste paar maanden enorm verslechterd is, hetgeen ook blijkt uit de bijgevoegde mediaberichtgeving. Na de aanslag op het vliegtuig in Egypte is het reisadvies gewijzigd, de situatie in Egypte is uitzonderlijk, doch ontegensprekelijk levensgevaarlijk.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Verwerende partij dient dit uitvoerig te motiveren!

Louter stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, volstaat niet! Verzoeker kan op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening heeft gehouden met alle elementen die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom zijn langdurig verblijf, zijn integratie, het feit dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen en uiteindelijk niet kunnen leiden tot regularisatie.

2. Betrokkene vroeg op 24.11.2006 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielpcedure werd op 01.10.2007 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire

bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 01.10.2007 tot 17.07.2013 illegaal in België. Op 17.07.2013 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Ook deze asielpcedure werd afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dit op 16.08.2015. Sindsdien verblijft betrokkene opnieuw illegaal in België. Uit (langdurig) illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de asielpcedures – namelijk iets meer dan 10 maanden voor de eerste asielpcedure en 2 jaar en 1 maand voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Dat deze stelling door verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat verzoeker niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België. Hij heeft een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en heeft in afwachting van een beslissing terzake in België verbleven, waar zijn veiligheid gegarandeerd kan worden.

Mocht hij België verlaten hebben, zou hij zelf zijn rechten geschonden hebben en zou zijn aanvraag zonder voorwerp verklaard geweest zijn. Dat hij geen andere keuze had dan in afwachting van het resultaat in België te verblijven.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Verwerende partij dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, zijn werkbereidheid, ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad:

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat verwerende partij hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt.

Waarom kunnen een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?

3. Betrokkene beweert dat hij uit schrik voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht, dat hij, indien hij zou moeten terugkeren, in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht zou komen, dat hij zich zou moeten verantwoorden bij terugkeer en dat hij de bescherming van zijn overheid niet kan inroepen. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene uit schrik voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht, dat hij, indien hij zou moeten terugkeren, in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terecht komen, dat hij zich zou moeten verantwoorden bij terugkeer en dat hij de bescherming van zijn overheid niet kan inroepen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verwerende partij schendt het rechtszekerheidsbeginsel door de situatie in Egypte niet afdoende te onderzoeken!

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van

hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Het is onredelijk van verwerende partij om de aangehaalde elementen zonder meer opzij te schuiven, zonder enig onderzoek en zonder een afdoende motivering!

Indien verzoeker dient terug te keren, zal hij in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht komen! Het is onredelijk van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden, en zelfs te weigeren om dit te onderzoeken!

Verwerende partij twijfelt niet aan het feit dat de mensenrechten nog steeds geschonden worden in Egypte, men faalt er echter in dit toe te passen in het dossier van verzoeker.

Verwerende partij voerde immers nooit zelf enig onderzoek naar de situatie in Egypte, alhoewel verzoeker dit wel aanhaalde in zijn verzoekschrift.

Dat verwerende partij nu een bevel om het grondgebied te verlaten betekent en bijgevolg een actueel onderzoek dient te verrichten naar de situatie in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

4. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering voor art 3 van het EVRM.

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Egypte een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

De Egyptische overheid is immers nog steeds niet in staat om zijn burgers tegen willekeurige vervolgingen en discriminatie te beschermen. Ze kan zijn burgers niet vrijwaren tegen wandaden integendeel, zij zijn er vaak zelf verantwoordelijk voor.

Verwerende partij weigert echter om dit te onderzoeken! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Bij terugkeer zou verzoeker dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij is uit Egypte gevlucht, uit schrik voor zijn leven.

5. Betrokkene verwijst ook naar de in de bijlage bijgevoegde rapporten en krantenartikels waaruit zou blijken dat betrokkene niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Echter, er dient opgemerkt te worden dat de verschillende rapporten en krantenartikels waar betrokkene naar verwijst niet werden bijgevoegd bij onderhavige aanvraag. Bijgevolg kunnen deze dan ook niet in overweging worden genomen.

Getuigt bovenstaande opmerking van een zorgvuldig, individueel en grondig onderzoek?!

Aan de ene kant stelt men dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging dient aan te tonen, vervolgens weigert men rekening te houden met alle elementen, en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift. Dit is flagrant onredelijk!

Zelfs indien de rapporten en krantenartikels niet gevoegd zouden zijn, betekent dit niet dat verwerende partij geen onderzoek dient uit te voeren naar de situatie in het land van herkomst!

Verzoeker haalt de gevaarlijke veiligheidssituatie in Egypte expliciet aan in zijn verzoekschrift, bijgevolg dient verwerende partij hier wel degelijk rekening mee te houden en een onderzoek uit te voeren!
Bovendien schendt verwerende partij flagrant het gelijkheidsbeginsel door in het ene dossier wel de mogelijkheid te geven het dossier verder aan te vullen en in het andere niet...

Gelieve in de bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden. (zie stuk 3)

Uiteraard komt men gemakkelijker tot een onontvankelijkheidsbeslissing, indien men geen rekening wenst te houden met de levensgevaarlijke veiligheidssituatie in Egypte (en er alles aan doet om dit element aan de kant te schuiven), doch dit is onaanvaardbaar.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

6. Ook verklaart betrokkene dat de huidige situatie in Egypte niet meer hoeft beschreven te worden aangezien het algemeen geweten is dat er dagelijks doden vallen en het nog steeds onrustig is, zelfs na de verkiezingen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene hier verwijst naar de algemene situatie in zijn land van herkomst maar hij toont niet aan dat hij persoonlijk gevaar zou lopen bij een eventuele terugkeer.

Verwerende partij twijfelt niet aan het feit dat de situatie in Egypte levensgevaarlijk is, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Dat verzoeker reeds in het verleden heeft aangehaald dat zijn leven in gevaar is, indien hij dient terug te keren en dit omwille van het feit dat hij christen is. Dat dit duidelijk blijkt uit het administratief dossier en verzoeker bijgevolg wel degelijk aantoonde dat hij persoonlijk gevaar zou lopen.

Verwerende partij stelt de geloofsovertuiging van verzoeker niet in twijfel en ontkent niet dat Christenen in Egypte het slachtoffer zijn van verregaande discriminatie en bedreigingen.

Uit al het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst correct, volledig en individueel te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law." 12

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden en dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat men nu een bevel aflevert om het grondgebied te verlaten en dus nu de toestand in het land van herkomst dient te onderzoeken.

Verzoeker is Koptische christen. Dit wordt niet ontkend door verwerende partij.

Verwerende partij schendt flagrant de motivatieplicht door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor verzoeker om als Koptische christen in Egypte te moeten overleven.

In het arrest van het Europees Hof van 05.09.2012 wordt het volgende vermeld: "Deze rechterlijke instantie heeft in het bijzonder geoordeeld dat het er niet toe deed of U en Z voor hun vertrek uit Pakistan persoonlijk met vervolging waren bedreigd. Van belang was dat zij, als actieve ahmadis, in Pakistan in elk geval zouden worden blootgesteld aan een risico op collectieve vervolging in de zin van §60; lid 1 van het Aufenthaltsgesetz. Bij terugkeer naar Pakistan zouden zij hun godsdienst immers niet langer in het openbaar kunnen belijden zonder zich bloot te stellen aan een risico op vervolging, wat in

aanmerking moet worden genomen bij een asielprocedure die ertoe strekt te bepalen of hun de vluchtelingenstatus moet worden verleend."

Dat dit arrest ook toegepast kan worden op de situatie van verzoeker.

Wat van belang is, is of verzoeker zijn geloof actief beleeft. Hetgeen in casu het geval is.

Er zijn nog steeds een aantal wettelijke beperkingen die worden opgelegd door de Egyptische overheid, deze maken dan ook een schending uit van art 9 van het EVRM.

Art 9 van het EVRM verklaart het volgende: "Een ieder heeft recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst; dit recht omvat tevens de vrijheid om van godsdienst of overtuiging te veranderen, alsmede de vrijheid hetzij alleen, hetzij met anderen, zowel in het openbaar als privé zijn godsdienst te belijden of overtuiging tot uitdrukking te brengen in erediensten, in onderricht, in praktische toepassing ervan en in het onderhouden van geboden en voorschriften."

Dat verwerende partij dit niet onderzoekt in zijn beslissing en zo flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel schendt!

Het lijkt wel alsof men bewust geweigerd heeft om de veiligheidssituatie van Koptische christenen te onderzoeken, om hier geen rekening mee te moeten houden.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

7. Verder beweert betrokkene dat hij geen onderkomen meer heeft. Ook dit element vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien het betrokkene vrij staat een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Verzoeker wenst op te merken dat hij al geruime tijd niet meer in zijn land van herkomst is geweest.

Dat het voor verzoeker niet duidelijk is hoe Fedasil hem kan beschermen in zijn land van herkomst.

Deze instantie is verantwoordelijk voor de praktische organisatie van de terugkeer naar het land van herkomst. Deze instantie kan zijn veiligheid en gezondheid niet garanderen.

Dat het voor verzoeker bijgevolg onbegrijpelijk is waarom verwerende partij deze instantie aanhaalt in zijn beslissing. Verzoeker kan niet terugkeren naar Egypte, aangezien zijn leven er in gevaar is!

Dat men een belangenafweging dient te maken!

Het is in het belang van alle partijen om verzoeker op basis van alle voorliggende elementen verblijf toe te kennen, waar hij recht op heeft, zodat hij opnieuw kan werken en bijdragen in de maatschappij.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle aangehaalde elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

8. De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2006 in België, tracht goed Nederlands te spreken, is werkwillig en heeft een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd) verantwoordelijk niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker is van mening dat zijn langdurig verblijf en zijn integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

Verwerende partij dient minstens te motiveren waarom zijn integratie, langdurig verblijf, zijn blijf van integratie, het feit dat zijn leven in gevaar is in Egypte en verzoeker zijn geloof niet vrij kan belijden in Egypte en het geheel van elementen niet verantwoordelijk dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen en uiteindelijk niet zou kunnen leiden tot regularisatie.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat verwerende partij zijn integratie niet betwist. Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiene teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissingen van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertonen door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissingen schenden aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel. Verzoeker verblijft al zeer lange tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissingen hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissingen van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertonen door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissingen dienen dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schenden.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij genoegzaam kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.1.4. Waar verzoekende partij wijst op haar langdurig verblijf in België en haar integratie, en zij niet begrijpt waarom de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met deze elementen, moet erop worden gewezen dat hierover als volgt werd geoordeeld in de eerste bestreden beslissing:

“De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2006 in België, tracht goed Nederlands te spreken is werkwilbig en heeft een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009 nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980 .”

In de mate dat verzoekende partij stelt dat niet afdoende werd gemotiveerd over de door haar aangevoerde elementen, toont zij dit niet aan: een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat wel degelijk wordt gemotiveerd om welke redenen ze niet aanvaard worden in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Zoals de verwerende partij ook correct aangaf, hebben omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en kunnen ze in beginsel niet verantwoordt waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen waarom daar in haar geval anders over moet worden gedacht. In die omstandigheden valt niet in te zien waarom de verwerende partij verder zou moeten motiveren dan ze *in casu* heeft gedaan, met name door het toetsen van de aangebrachte elementen aan de voorwaarden van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dat er geen rekening werd gehouden met de omstandigheden en de door de verzoekende partij opgeworpen elementen in de aanvraag, is dan ook niet aangetoond. Een kennelijk onredelijke beoordeling of een beoordeling in strijd met de stukken van het dossier is op deze gronden evenmin aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij overigens nog verwijst naar het arrest met nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad, dient te worden gesteld dat zij hier niet dienstig kan naar verwijzen, nu dit arrest een beslissing betreft waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en niet, zoals *in casu* het geval is, onontvankelijk werd verklaard.

2.1.5. Verzoekende partij betoogt verder dat de veiligheidssituatie in Egypte enorm is verslechterd, en dat een terugkeer ernaar een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM aangezien zij haar leven zou riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands

gewapend conflict. Zij stelt ook dat verwerende partij hier onvoldoende rekening mee houdt en de actuele situatie in Egypte niet heeft onderzocht en daardoor het rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden.

In de bestreden beslissing is het volgende te lezen:

“Betrokkene beweert dat hij uit schrik voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht dat hij, indien hij zou moeten terugkeren, in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht zou komen, dat hij zich zou moeten verantwoorden bij terugkeer en dat hij de bescherming van zijn overheid niet kan invoeren. Echter, betrokkene leert geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene uit schrik voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht, dat hij, zou moeten terugkeren, in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht zou komen, dat hij zich zou moeten verantwoorden bij terugkeer en dat hij de bescherming van zijn overheid niet kan invoeren volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst ook naar de in bijlage bijgevoegde rapporten en krantenartikels waaruit zou blijken dat betrokkene niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Echter, er dient opgemerkt te worden dat de verschillende rapporten en krantenartikels waar betrokkene naar verwijst niet werden bijgevoegd bij onderhavige aanvraag. Bijgevolg kunnen deze dan ook niet in overweging worden genomen.

Ook verklaart betrokkene dat de huidige situatie in Egypte niet meer hoeft bechreven te worden aangezien het algemeen geweten is dat er dagelijks doden vallen en het nog steeds onrustig is, zelfs na de verkiezingen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene hier verwijst naar de algemene situatie in zijn land van herkomst maar hij toont niet aan dat hij persoonlijk gevaar zou lopen bij een eventuele terugkeer.”

Waar verzoekende partij stelt dat zij gevaar zal lopen omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict enerzijds, en omdat zij een Koptische christen is anderzijds, blijkt uit de aanvraag dat zij daarover geen gewag heeft gemaakt, zodat zij dit element niet voor de eerste keer kan invoeren voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat geen rekening zou zijn gehouden met de gegevens die zij wél in haar aanvraag had bijgebracht. Het is immers niet omdat zij door de verwerende partij werden afgewezen, dat zij niet werden betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. De verzoekende partij betwist verder niet dat zij geen begin van bewijs heeft aangebracht die haar beweringen kunnen staven, en al evenmin dat de aangekondigde krantenartikels niet werden bijgebracht. In die optiek toont zij niet aan dat het standpunt van de verwerende partij onwettig is, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 3 van het EVRM of het rechtszekerheidsbeginsel. De bewijslast bij het indienen van een aanvraag ligt immers bij de aanvrager zelf. De verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met de loutere beweringen waaraan zij zich andermaal overgeeft.

De verzoekende partij betoogt dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden doordat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar dossier aan te vullen met de ontbrekende krantenartikels, terwijl in andere gevallen aanvragers daartoe wel in de gelegenheid worden gesteld. Echter, het weze herhaald dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager rust, en zij kan haar in gebreke blijven niet ten kwade duiden aan de verwerende partij. Zij stelt dan wel een brief bij te brengen waarin aan sommige vreemdelingen wel bijkomende informatie wordt gevraagd, maar deze brief, aangekondigd als stuk 3 is niet gevoegd bij het verzoekschrift. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat

gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Dat is in casu niet het geval. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen

2.1.6. Ten slotte, wat de eerste bestreden beslissing betreft, stelt de verzoekende partij niet te begrijpen hoe Fedasil, waarnaar de verwerende partij nog verwijst, haar kan beschermen en haar veiligheid en gezondheid zou kunnen garanderen. Echter, nergens in de bestreden beslissing is er sprake van Fedasil, en het door de verzoekende partij geïmagineerde motief heeft betrekking op de hulp die zij kan verkrijgen van het IOM en het reïntegratiefonds om haar leven opnieuw op te bouwen in het herkomstland. Zij toont niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is, of niet correct. Voorts kan enerzijds worden verwezen naar de beoordeling van het motief inzake artikel 3 van het EVRM, waarin wordt gesteld dat er geen elementen zijn aangebracht die erop zouden wijzen dat er voor de verzoekende partij een veiligheidsprobleem zou kunnen zijn. Anderzijds toont zij niet aan dat zij een gezondheidsprobleem zou hebben dat haar zou verhinderen om naar Egypte te reizen dan wel dat dit ertoe zou leiden dat zij in een situatie zou terechtkomen die strijdt met artikel 3 van het EVRM.

2.1.7. Samengevat moet worden gesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze heeft aangetoond dat de verwerende partij, alle elementen afzonderlijk en in hun samenhang genomen, op kennelijk onredelijke wijze, dan wel in strijd met de stukken van het dossier of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van het EVRM heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland.

2.1.8. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing stelt de verzoekende partij in een tweede middel dat, aangezien de regularisatie of tenminste de weigering ervan duidelijk aan de basis ligt van het de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, deze dan ook vernietigd dient te worden en dat diens motivering dan ook strijdig is met de instructies en niet afdoende is gemotiveerd.

Het middel luidt als volgt:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad:

‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van verwerende partij.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

2.2.2. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de verzoekende partij niet aantoont dat in het bevel uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd dat ze een gevolg zou zijn van de eerste bestreden beslissing, opdat de motivering afdoende zou zijn.

2.2.3. Voorts kan worden volstaan met de vaststelling dat uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de eerste bestreden beslissing onverminderd overeind blijft, zodat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet dienstig is.

2.2.4. In de mate dat de verzoekende partij in het kader van het eerste middel overigens nog had aangevoerd dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM diepgaander had moeten worden onderzocht omdat een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, moet erop worden gewezen dat zij, middels het indienen van haar aanvraag, in de mogelijkheid werd gesteld om alle elementen die zij zelf van belang achtte ter kennis te brengen van de verwerende partij. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag op geen enkel ogenblik aangehaald dat zij het risico zou lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, of dat zij als koptisch Christen een risico loopt op de schending van artikel 3 van het EVRM, zodat bezwaarlijk aan de verwerende partij kan worden verweten dat zij, alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, geen verder onderzoek zou hebben gedaan naar de situatie in het land van herkomst, Egypte. Daarbij komt nog dat in het arrest nr. 150 996 van 19 augustus 2015 de Raad zich, in het kader van een beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot afwijzing van de asielaanvraag van de verzoekende partij, heeft geoordeeld dat er geen redenen waren om haar de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Ook hier werd het volgende geoordeeld:

“Wat betreft de precaire positie van de koptische christenen in Egypte, wenst de Raad echter nogmaals te benadrukken dat het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoekende partij voorhoudt dat zij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geenszins in concreto aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in haar individueel geval blijkt, gelet op haar ongeloofwaardig asielaanvraag én gelet op de vele lacunes, tegenstrijdige verklaringen en onwetendheden in haar huidige asielaanvraag. De loutere verwijzing naar de precaire positie van de koptische christenen in het algemeen volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier aldus in gebreke. De schending van de artikelen 3 en 9 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.”

En

“Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ireland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, [http://curia.europa.eu RvS 25 september 2002](http://curia.europa.eu/RvS), nr. 110.626). Verzoeker verwijst ter zake naar informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Egypte, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in.

[...]

3.3. Waar verzoeker de algehele veiligheidssituatie in Egypte betwist en informatie bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie van die aard is dat het er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Egypte een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat de situatie er verontrustend is, toch blijkt duidelijk dat er aldaar geen “open combat” gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoon dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.”

2.2.5. De middelonderdelen gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS